

„כשהייתי קוראת על

רביעייה - הייתי צוחקת”

שות והסקרנות שעוררה בהן הלידה יור צאתהדופן. „זאת הרביעייה הראשונה ש נולדה בלי טיפול הורמונלי” הסבירה. „או בטח שמתרגשים מזה.”

„והוץ מזה, סול היא אשה נהדרת. שקטה, ואף פעם לא מתלוננת, למרות שהיה לה קשה. היא פחדה שלא תצא מהלידה הזאת בחיים.”

המתח הרב שבו היתה סול, הוא יש שיכנע את הרופאים להקדים את הניתוח הקיסרי מיום הרביעי ליום השני. למרות שהלידה היתה קצרה — ארבע דקות בלבד, כשכל דקה מגיח ילד נוסף לאוויר העולם — נשארה סול באפיסת-לוחות, לא רצתה אפילו לראות את התינוקת. רק אחרי שהביאו לה כסא-גלגלים, הסי כימה לרדת ממיטתה.

„הרגשתי

שאני נחנקת”

אף פעם לא שאלתי את עצמי כמה ילדים אני רוצה, סיפרה סול, כהת העיניים וכחושת-הפנים, בקול חלוש. „הת חתנתי, התחלתי להוליד, וזהו. מרדכי, בעי לי, אהב ילדים. הוא רוצה הרבה. אבל גם הוא לא חשב על ארבעה בבת-אחת. „בהתחלה, כשראיתי את הבטן שלי מת נפחת מיום ליום, נבהלתי. מה זה, למה כל כך גדולה? הלכתי לטיפות-חלב. הרופא בדק אותי, ואמר שאם אני יכולה, שאבוא לשכב בבית-חולים. זה היה ראש השנה, ולא הסכמתי. איפה אני אשים את הילדים?”

„אבל הבטן גדלה. בקושי נשמת. הר

כסרנו נע

אם רביעייה מס. 2

מרי קבני בבית-החולים רוטשילד בחיפה. ימים ספורים אחרי הלידה, כבר התהלכה ותיכננה את השיבה הביתה. אחת מהרביעייה נפטרה זמן קצר לאחר הלידה.

רגליים התנפחו לי, ובלילות לא יכולתי לישון. היה לי חם, והייתי מרגישה שאני נחנקת.”

כשניבא לה הרופא רביעייה, באה הר ביתה והחלה לבכות. „שבוע בכיתי. זה מסוכן ארבעה ילדים בבת-אחת. אבל למרדכי היתה הרבה סבר לנות בשבילי. הוא היה אומר לי: „אל תדאגי, יהיה בסדר. את לא הראשונה שיש לה ארבעה ילדים.”

„היו לי

כאבים”

סז נכנסה לבית-החולים. האחות של טיפת-חלב הלכה ללישכת-הסעד לבקש עזרת לטבעת הילדים שנותרו בי בית. הלישכה נתנה כסף, אבל עזרת לא מצאו. בעלה של סול עזב את העבודה, ונשארו בבית לטפל בילדים. „כל שישי ושבת הייתי הולכת הביתה, רואה אם

הכל בסדר, אם הילדים שבעים ונקיים, וחוזרת לבית-החולים.

„הרופאים החליטו לנתח אותי ביום רביעי. אבל ביום שני היז לי כאבים, והם החליטו לא לחכות יותר.

„עכשיו, יש לנו אחד-עשרה ילדים.”

סול (38), הגיעה לרמלה ישר ממרוקו, ב-1948. יחד עם הוריה וארבעת אחיה, במסיבת-אירוסין משפחתית, פגשה לראשונה את מי שעתיד היה להיות בעלה, מרדכי, גם הוא יליד מרוקו.

התיכרות הראשונה לא הולידה דבר. אבל אחרי זמן קצר, שבו ונפגשו השניים באקראי בשוק, מכאן, באו פגישות נוספות. ארבעה חודשים אחרי זה, הביא מרדכי את רעייתו בת ה-22 לבית הערבי שלו.

סול נשארה עקרת-בית. מרדכי, חסר המקצוע, החליף עבודות. תקופה מסויי (המשך בעמוד 22)

הרביעייה של מרי קבני בבית-החולים רמבם בחיפה, לשם הועברה מיד אחרי הלידה, שהיתה בחודש השביעי להריון. שהיתה חלשה כבר אחרי הלידה, מתה ביום החמישי האחרון.

זורה שכואב